І чужому научайтеся,
Й свого не цурайтеся...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
HEnderson 4-0237
HEnderson 4-0807
УНСоюз: HEnderson 5-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXXI. Ч. 232. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 12-го ГРУДНЯ (DECEMBER) 1964 No. 232. VOL. LXXI

ГОМФРІ НАЙМЕНОВАНИЙ НА КООРДИНАТОРА РАСОВОЇ РІВНОСТИ

Вашингтон. — Президент Джансон 10-го грудня повідомив, що віце-президент Гюберт Г. Гомфрі буде координувати працю всіх тих урядових агенцій, які стараються здійснювати расову рівність в цій країні. Це зробив Президент тому, щоб приспішити акцію, що має привести до ліквідації всякого обмеження на основі різниці раси. Президент говорив про свої змагання до усунення расових обмежень на зборах окремого комітету при Крайовій Міській Лізі, яка складається з представників різних рас і яка старається знищити нужду та всяке расове упередження, де воно існує. Джансон сказав: „Нашим завданням здійснювати не меншу програму від того, щоб втягнути більше як 20 мільйонів негрів в американське життя". През. заявив в додатку до тексту написаної промови, що він бажає заявити представникам Крайової Міської Ліги, що вірить у здійснення її програми. Президент говорив, що один із президентів ЗДА, якого він подивляє, 100 років тому підписав еманципаційну Проклямацію. Але еманципація була тільки проклямацією, а не фактом. „Це є моєю ціллю, і це є моїм обов'язком, щоб вона сталася фактом". Президент заявив, що він не буде почуватися так довго вдоволеним, поки кожда особа з потрібними кваліфікаціями, без огляду на расу, місце народження, написання її імени, кольор її шкіри, релігію, — не зможе користатися з таких самих прав на рівні зі всіми іншими. Джансон закінчив промову аж по 9-ій годині ввечері, не ївши обіду, та проте залишився на зборах, щоб привітати 400 делегатів. Президент вияснив, що найменував Гомфрі на координатора всякої праці для расового зрівняння тому, що є велика можливість, що різні урядові агенції могли б дублювати цю саму працю, витрачати надармо енергію та фонди.

Айзенгавер гостро критикує дефіцитову політику уряду

Ню Йорк. — Колишній президент Д. Д. Айзенгавер, промовляючи на прийнятті „Лайф Іншуранс Асошієйшен" в готелі Валдорф - Асторія, гостро критикував фінансову й економічну політику демократичного уряду, твердячи, що тимчасовою урядовою грошовою допомогою не можна перемогти убогости в цій країні. Айзенгавер казав, що убогість можна зліквідувати за допомогою виховання, перевишколу робітників та доброго проводу. Але він, як підкреслює преса, не взяв до уваги того, що в урядовій програмі поборювання вбогости провідну ролю відограє освіта та вишкіл робітників. Айзенгавер гостро засуджував таку фінансову політику, щоб предкладати дефіцитові бюджети тоді, коли в країні панує добробут. „Наші діти, які тепер не мають жадного голосу в політичних справах, казав Айзенгавер, колись платитимуть ті довги, що ми їх наробили під час добробуту". Хто предкладає тепер дефіцитовий бюджет в добі добробуту, той, на думку Айзенгавера, „старається виправдати крадіжку федеральним урядом людських ощадностей". Постійний федеральний дефіцит спричиняє інфляцію, яка постійно з'їдає вартість доляра. Гострий тон промови Айзенгавера спричинив те, що один високий працівник забезпеченевої компанії сказав: „Виглядає, немов це промовляє сам Голдвотер", а інший урядовець додав, що мабуть, Голдвотер помагав її писати".

Президент Джансон присягатиме у звичайному чорному вбранні

Вашингтон. — З Білого Дому повідомляють, що президент Джансон 20-го січня 1965-го року зломить довшу як 100-річну традицію і відбуватиме інавгураційні врочистості у звичайному чорному вбраню. На інавгураційному балю Президент буде у звичайному обідньому вбранні. Покищо не знають, який капелюх матиме Президент, чи буде без накриття голови. Від 1853-го року всі Президенти були одіті під час інавгураційних врочистостей в чорний жакет із „ластів'ячем" хвостом. Виїмок був в 1945-му році, коли відбувалася четверта інавгурація Ф. Д. Рузвельта, який був без ластівки і одітий був в чорний одяг. Але тоді була війна, і президент Рузвельт був хворий, тому парадний одяг був би його томив. Тоді не було наради ані інавгураційного балю. Президент Айзенгавер вніс був зміну, що насов замість „циліндра" на голові тільки т. зв. „гомбук" під час інавгурації 1953 і 1957.

Американська Рада в справах виховання проти знецінення академічних ступнів

Ню Йорк. — Американська Рада в справах виховання та Крайова Комісія Акредитування звернулися з закликом до уряду та до проводів коледжів й університетів в справі збереження гідности академічних ступнів, які видають академічні школи. Вони перестерігають найбільше проти того, щоб військові академії (піхотна, морська й летунська) тна три інші військові академічні школи не знецінювали академічних титулів та обережно їх видавали. Американська Рада і Крайова Комісія пропонують зробити порядок із тими скороченнями, які характеризують академічні ступні, та зменшити число різних ступнів, яких є 1,600. Різних скорочень є аж 2,600. І так B. S. L. може означати бакалавр священної літератури, бакалавр науки в мовах, бакалавр науки права, бакалавр лінгвістики.

В АМЕРИЦІ

● **Колишній президент Д. Д. Айзенгавер**, промовляючи на зборах представників забезпеченевих організацій, мав закінчити свою промову такими словами: „бути такого роду американцем, щоб всі інші громадяни були горді з нього". Але він замість „американцем" сказав „республіканцем" і зараз же поправив „американцем" кажучи серед сміху присутніх і свого власного, що „підсвідомість деколи вилазить наверх".

● **Три летуни** перебули 38 днів в такій кабіні, яку вони матимуть під час лету в космічні простори. Летунство стверджує, що ця проба дала багато досвідного матеріялу. 15 днів вони віддихали таким повітрям яке є на землі, 16 днів тим, що є на висоті 18,000 стіп, а решту знов таким, що є на землі.

● **Голова Харчової Компанії** в провінції Сан Павльо в Бразилії Освальдо Валлярін твердить, що люди не можуть їсти тих харчів, які їм не смакують, хоч вони є дуже голодні і можуть навіть вмерти з голоду. Тому всякі нові роди харчів треба випробовувати, чи вони смакують людям. Мешканці Бразилії не хочуть їсти муки з риби, але в Африці цю муку радо їдять.

Судовий комісар звільнив 19-ох оскаржених у вбивстві трьох осіб

Мерідіен, Міссіссіпі. — Урядовий комісар Естер Картер 10-го грудня звільнила 19-ох оскаржених осіб у вбивстві трьох оборонців громадянських прав, яке сталося біля Філядельфії в стейті Міссіссіпі 21-го червня цього року. Панна Картер зарядила звільнити оскаржених після того, як виявилося, що Федеральне Бюро Інвестиґацій дістало було письмове зізнання одного з оскаржених, а саме Гораса Дойла Барнетта. Рішення урядового комісара було великою несподіванкою для федеральних прокураторів. У Вашингтоні представник Департаменту Справедливости заявив, що подібного вироку ще досі не було в історії цього Департаменту, бо досі жадний урядовий комісар не відмовлявся прийняти підписаного зізнання оскарженого під час вступного переслухання. Комісар Картер діяла на основі Конституції, яка говорить, що всі розправи мають відбуватися перед судом присяжних в тому стейті, де доконано злочину. Після звільнення 19-ох підсудних вони з усміхом на устах вийшли зі судової залі, ґратулюючи собі взаємно звільнення та першої перемоги в суді. Федеральний прокуратор Роберт Овен міг би був підтримати урядове оскарження 19-ох, але він не хотів виявити подробиць про цей злочин, щоб не влегшувати праці оборонцям оскаржених на майбутній розправі, яку вже підготовляють, і на якій переслухуватимуть оскаржених перед жюрі. На розправі 10-го грудня зізнавав як перший свідок — аґент ФБІ Генрі Раск, виявивши, що він в листопаді дістав був письмове зізнання оскарженого Барнетта, який давніше мешкав у Мерідіяні, а тоді, в листопаді перебував у Куллені, Луїзіяна. Один із 14-ох оборонців оскаржених негайно зауважив, що зізнання є з „другої руки", і тому не є важне для суду. Урядовий комісар Картер погодилася з запереченням оборони, бо Барнетт не був присутній в судовій залі. Оборонці твердили, що федеральний уряд робить політику з цієї справи, а їхні клієнти не є винні: Вони заявили, що негритянський провідник д-р Мартин Л. Кінґ „натиснув" на президента Джансона та на директора ФБІ Дж. Едґара Гувера, щоб перевести арештування невинних осіб. Аґенти ФБІ заарештували в п'ятницю 4-го грудня 21 особу у зв'язку з убивством двох білих оборонців громадянських прав. 19 заарештованих оскаржених у вбивстві, а два в допомозі при доконанні цього злочину. Вбиті 21-го червня були 24-річний Майкел Швернер і 20-річний Андрю Гудмен — обидва білі з Ню Йорку, і 21-річний негр Джеймс Чейні з Меріділну, Місс. Тіла вбитих знайдено аж 4-го серпня біля Філядельфії, Місс. Після звільнення оскаржених були демонстрації прихильників закону про охорону громадянських прав проти рішення судового комісара, а білі ґратулювали оскарженим, коли вони виходили зі судової залі. Справа ця не є закінчена, нова розправа відбудеться в можливо найближчому часі.

Під час з'їзду письменників будуть виголошені 4 доповіді і проведений Симпозіюм

Ню Йорк. — Під час спільного з'їзду Об'єднання „Слово" та ОПДЛ ім. Л. Глібова, що відбудеться 26 і 27 грудня в Українському Інституті Америки при 79 вул. Захід і 5-й евеню, будуть виголошені чотири публічні доповіді. Проф. Григорій Костюк доповідатиме про стан літератури за кордоном і на Батьківщині. Остап Тарнавський — про українську літературу в англомовному світі, Богдан Гошовський виголосить доповідь під заголовком „Назад до Ів. Франка" і Леся Храплива — про українську дитячу літературу за кордоном. Наступного дня, в неділю, від 10 до 1-ої години по полудні відбуватиметься симпозіюм на тему „Традиції і новаторство", у якому візьмуть участь 6 письменників і літературознавців різних поколінь. Літературна зустріч із громадянством відбудеться в Українському Народному Домі у суботу 26 грудня, о 7-ій вечора.

Там же буде влаштована виставка української книги, в тому числі для дітей; бажаючі зможуть набути деякі видання з автографами присутніх на вечері письменників. Тоді ж можна буде вперше придбати збірник „Слово" ч. 2 на 418 сторінок, з портретами авторів.

Одночасно, із Президії Об'єднання українських письменників у екзилі „Слово" повідомляють, що ті члени Об'єднання, які не зможуть прибути на з'їзд 26—27 грудня в Ню Йорку, повинні переслати своїм колеґам у ЗДА чи Канаді письмові уповноваження для голосування, себто переднати свій правний голос.

Сумівська група тричі виступала в Ню Йорку на телевізії, канал 13

Сумівський ансамбль бандуристок під керівництвом П. Данилова (стоїть зліва), що виступав на телевізії.

Ню Йорк. — На запрошення Відділу Освіти в Ню Йорку, який має виховно-едукативну телевізійну програму на каналі 13, у четвер 10-го грудня виступили на тій програмі 35 зодягнених в українську народну ношу сумівок з Осередку СУМА ім. ген.-хорунж. Т. Чупринки. Того дня тричі, о 9.50 і 11.20 вранці та о 2:25 по полудні, виступали, крім Капелі бандуристок під диригуванням П. Данилова, сумівський Танцювальний Ансамбль під керівництвом О. Ґендзи та юна сумівка Наталка Юрченко. Вона розповідала телеглядачам про Спілку Української Молоді, як культурно - виховну патріотичну організацію, яка зберігає наші традиції і культуру. Програму вела добре ознайомлена з національними групами в Ню Йорку п-і Домініка Патерно. Крім декількох пісень у приємному виконанні молодих бандуристок, глядачі побачили гуцульський танок, що пройшов під спів пісні „Верховино" та в супроводі оркестри. Подібні виступи здібної української молоді можна буде влаштувати знову на тому ж каналі 13, якщо надійде досить відгуків на перші концерти. — Самі юні виконавці відчули велику заохоту до дальшої праці і вже заплянували відповідно посилити діяльність різних мистецьких гуртків при Осередку.

Британія залишає відкриті двері щодо участи в морській атомовій фльоті

Вашингтон. — Британський прем'єр Гаролд Вільсон перевів в середу 9 грудня ц. р., безпосередньо перед своїм відлетом до Оттави, пресову конференцію, на якій вправді відмовився з'ясувати подробиці пред'явленого ним пляну реорганізації збройних сил НАТО, проте заявив, що Британія згідна „йти вперед з усіма пропозиціями". З цього коментатори міркують, що британський уряд бере під увагу також свою участь в американському проєкті щодо збудування морської фльоти з різнонаціональною залогою і атомовими ракетами, з тим застереженням, що вона стала б частиною взагалі атомової збройної сили Атлантійського Союзу (НАТО). Сам Вільсон скріпив це враження своєю заввагою, що його заяву в палаті громад щодо атомової фльоти „зле зрозуміли", бо він, мовляв, був тільки проти того, щоб позбавляти Америку майбутнього права „вета" щодо вжитку атомової зброї. Як виходить з заяви Вілсона, коментує преса, термін 15 березня, до якого мали підписати договір про будову морської атомової фльоти, напевне знов буде відсунений, бо переговори в цій справі з усіма 15 членськими країнами НАТО мусять забрати кілька місяців.

Франція ставиться неохоче до розмов з СССР про з'єднання Німеччини

Париж. — В минулу середу 9 грудня ц. р. західньо-німецький міністер закордонних справ Гергард Шредер і французький міністер закордонних справ Моріс Кув де Мурвіль перевели близько тригодинну нараду. Хоч її подробиць не оприлюднено, проте преса твердить, що обмірковано вимогу Західної Німеччини, щоб ЗДА, Британія і Франція виконали постанову міністрів членських держав НАТО з травня ц. р. про потребу виконання нового натиску на СССР в справі пристосування до Німеччини права самовизначення. Кув де Мурвіль буцім-то вважає, що теперішні відносини довкола Берліну і взагалі в Европі „покращали" та що нова східньо-західня конференція яка не може мати успіху, тільки погіршить загальну ситуацію і вийде у некористь Заходу. Франція вважає теж, що рішення Західної Німеччини приступити до морської фльоти з різнонаціональною залогою й атомовими ракетами виключає згоду Совєтів на найменші поступки, бо в очах Москви немає більшого злочину, як допустити Західну Німеччину до участи в атомовій збройній силі. Проте німці стоять на становищі, що навіть неґативне становище Совєтів, ще раз повторене на новій конференції міністрів закордонних справ, заактуалізує кардинальну для Німеччини справу — її з'єднання.

● **У Дюссельдорфі в Західній Німеччині**, під час судової розправи проти 10-ох членів адміністрації кацету в Треблінці, 56-літній свідок Мозес Рапапорт зімлів, коли оповідав, як його і його дружину пригнали були до того кацету в 1942 році. Тому, що його дружина була тоді вагітна, вона не була всилі бігти разом з усіма — один із сторожів кацету просто застрілив її.

Інж. Володимира Хамулу обрано на голову Пластової Станиці в Ню Йорку

Ню Йорк (П. Д.). — В неділю 6-го грудня ц.р. відбулися тут під головуванням пл. сен. О. Сокола та ст. пл. С. Луцької Загальні Збори місцевої Пластової Станиці, у висліді яких на нового станичного обрано пл. сен. Володимира Хамулу, який сповняв цей уряд у минулому. В склад Станичної Старшини увійшли пластуни-сеньйори і старші пластуни: Павло Дорожинський — перший заступник, Евстахія Гойдиш — другий заступник, Зірка Мілянич — писар, Галина Хамула — кошова, Ярко Ставничий — кошовий, Микола Андрейко — скарбник, Леся Юзенів, Богдан Клюфас, Ніна Пясецька, Маґда Кольцьо, Ірена Навроцька і Ляриса Ціґош — члени Станичної Старшини. До Станичної Ради були обрані: Михайло Юзенів, Тарас Триш, Олекса Сокіл, Степан Салик і Уляна Кебало. Пластова Станиця в Ню Йорку, яка є найбільшим осередком Пласту у вільному світі, недавно придбала власний будинок, в якому, після відповідної перебудови, приміщуватиметься також Школа Українознавства. Загальні Збори відбулися при великій участи членів. В них також взяли участь голова Крайової Пластової Старшини в ЗДА Юрій Ференцевич, голова Осередку Праці Пластових Сеньйорів Хр. Навроцька, голова Пластприяту в Ню Йорку інж. Б. Соболта і голова Пластової Фундації інж. Р. Баранський. Після звітів уступаючої Станичної Старшини на чолі з пл. сен. Т. Тришом, збори вирішили напрямні щодо дальшої діяльности Станиці.

ПІСЛЯ ЛЕКЦІЇ В АВТОБУСІ . . .

Ілюстраційна Пресова Служба поширила цю фотознімку після події, про яку вже інформовано та яка мала найширший відгомін в країні: професор Брин Мавр коледжу біля Філядельфії, д-р Іван Лисяк-Рудницький, їдучи автобусом кілька разів просив пані Мері Галінас стишити дещо її ручний радіоапарат. Коли ж не допомогло і його звернення до шофера, щоб успокоїв свою пасажирку з голосним апаратом і коли вона після тієї інтервенції ще тільки скріпила силу голосу апарату, проф. Лисяк-Рудницький, мабуть, пригадав собі давню учительську мудрість, що „наука не йде до бука, тільки до голови" та, вихопивши радіоприймач з рук жінки, вдарив ним її по голові, давши їй „практичну лекцію". Обидвоє „заінтересовані" опинились на поліційному переслуханні, де і зроблено цю фотознімку. „Ню Йорк Таймс" в короткій редакційній статті з цього приводу назвав професора дотепно „Іваном Грізним", додавши, що він подорожним в автобусі зробив різдв'яний подарунок — дав їм хвилину тиші і спокою.

ПАПА ЗАКЛИКАЄ ДО МИРУ В КОНҐО

Рим. — Папа Павло VI прийняв конґолійського прем'єра Мойсе Чомбе, після чого натаврував „криваві безпорядки" в Конґо, згадавши особливо вбивства на духовниках, монахинях і місіонарях. „Вони згинули тільки тому, що були вірними Божому слову і своїй любові до Конґа". Папа закликав до закінчення братовбивства в Конґо і запевнив, що його співчуття стосується всіх, які падуть жертвою отих кривавих заворушень в Конґо. Мойсе Чомбе прилетів до Риму в минулий четвер 10 грудня ц. р. подорозі до Ню Йорку на засідання Ради Безпеки Об'єднаних Націй, де дебатується справи Конґа. Італійські та конґолійські комуністи демонстрували проти Мойсе Чомбе, якого вони називають „лакеєм імперіялістів", але його африканські звеличники маніфестували в його честь. Поліція намагалася перешкодити зударові тих двох груп. Внаслідку тих демонстрацій і бійок перед італійським парляментом, засідання парляменту спізнилося на одну годину, а коли на залі явились комуністичні посли, то по їхніх фізіономіях, фризурах і порваних убраннях було видно, що вони брали активну участь в демонстраціях. Ватиканські кола підкреслили, що авдієнція Мойсе Чомбе у Папи була приватною і тому Папа й конґолійський прем'єр не обмінялись дарунками та не позували до фотографії. На тому самому становищі стали соціялістичні члени італійського уряду. Проте Мойсе Чомбе конферував з міністром закордонної торгівлі і нав'язав безпосередній зв'язок з деякими фінансистами в справі інвестицій італійського капіталу в Конґо. Мойсе Чомбе заявив журналістам, що всупереч тому, що пишуть газети, в Конґо вневдовзі запанує мир і лад. Він натаврував Об'єднану Арабську Республіку, Альжир, Ґану і Малі, які відмовилися прислати йому з допомогою військо проти бунтарів, мотивуючи свою відмову тим, що ніби „не хочуть проливати братню африканську кров". Але — заявив конґолійський прем'єр — „ті самі гіпокрити не вагаються проливати братню африканську кров, посилаючи зброю конґолійським бунтарям-партизанам".

Лідери буддистів у В'єтнамі погрожують кампанією проти ЗДА, як оборонців режиму

Сайґон. — Речник зорганізованих буддистів Тіч Кванг Ліен, що скінчив був Єйльський університет в ЗДА, заявив, що між лідерами буддистів прийшло до згоди на базі — одностайної кампанії проти теперішнього уряду Тран Ван Гуонґа. Буддисти закидають тому прем'єрові, який раніше був посадником міста Сайґону, що він не прийняв до свого уряду представників зорганізованих політичних партій і груп, зате оперся на урядовцях з часу правління скиненого і вбитого диктатора Нґо Дінг Дієма. Буддисти закидають урядові Гуонґа, що він відсунув буддистів цілком від впливу на всі громадські справи та що методи правління теперішнього уряду подібні до диктаторських метод Нґо Дінг Дієма. Названий речник буддистів заявив, що коли американці далі будуть підтримувати режим Гуонґа, то буддисти поведуть „всіма засобами" кампанію також проти америкнаців. Однак він рішуче заперечив, наче б буддистами керували комуністичні агенти. Він запевнив, що провід буддистів подбає про те, щоб комуністи не використали цієї справи для своїх цілей. Відповідний меморіял муддисти зголосили на руки президента Фана Хан Су.

Комуністичний Китай розчарований прихильним Америці курсом нового уряду Японії

Пейпінґ. — Комуно-китайський пропагандивний апарат повів кампанію проти нового японського прем'єра Ейсаку Сато за його одверту проамериканську політику. Китайські комуністи сподівалися, що Сато піде їм на політичні поступки, тим паче, що він заповів, прийнявши 9 листопада ц. р. пост прем'єра, що буде старатися „поліпшити" відносини з Комуністичним Китаєм. Однак японський уряд чітко розмежував політику і торгівлю. Пожвавлюючи торговельні взаємини, він все ж підкреслює, що не має заміру визнати комуністичний режим в Китаї та що він засуджує недавній вибух атомової бомби на китайському континенті. Японський уряд не дозволив на приїзд китайської комуністичної делеґації на з'їзд японської комуністичної партії та з свого боку вислав делеґацію до вільного Китаю з його осідком на Тайвані (Формозі) для заманіфестування своїх зв'язків з китайськими націоналістами. Підкреслено це ще вибором на голову японської делеґації — колишнього прем'єра Нобосуке Кіші. Цей останній, промовляючи в Тайпеї, перестеріг Комуністичний Китай, що Японія має всі технічні можливості в дуже швидкому часі розвинути власну атомову зброю, якщо тільки захотілаб. Китайські комуністи знають це, бо японський одинаково важкий, як легкий промисл є атракцією для всіх азійських країн і народів.

У СВІТІ

● **В Джакарті в Індонезії** зорганізована урядовими чиниками юрба яких 1.000 душ здемолювала внутрішнє уладження бібліотеки американської Інформаційної Служби та спалила коло 4.000 книжок. Зірвано американський прапор. Це вже четверта американська бібліотека, яку заатакували індонезійські дикуни, під'юджені державною поліцією.

● **В Японії**, недалеко американської морсько-летунської бази в Атсуґі, впав на мешкальний будинок і цілком знищив його — американський одноособовий літак. Летун вискочив. Щасливим збігом обставин — нікого в тому будинку тоді не було.

● **Імам Мохаммед ель Бадр**, 38-річний колишній король Ємену, що його скинено у державному перевороті з активною підтримкою збоку війська Об'єднаної Арабської Республіки та її літаків советського походження, заявив журналістам, що диктатор названої Республіки (Єгипту), Ґамаль Абдель Нассер, лякається перевести в життя умову про перемир'я, бо багато так званих єменських республіканців насправді сприяють монархові. Республіканців підтримує Єгипет, а монархістів Савді Арабія. В Ємені все ще є коло 40.000 єгипетського війська.

● **В південно-азійській державі Маляйзії**, проти якої веде кампанію Індонезія, близько мільйон цивільних осіб зголосилось добровільно до місцевих стежних команд, які бережуть узбережжя Маляйзії проти скидуваних з літаків та висаджуваних із човнів індонезійських підривників-партизанів. Це їхня головна заслуга, що три такі групи „імпортованих" до Маляйзії індонезійських партизанів виловлено або винищено в найкоротшому часі майже у 100 відсотках.

● **З Комуністичного Китаю** сім осіб втікали малим човном на острів Макао. Човен перехитнувся і шість осіб втопились. Врятувалася тільки одна 17-річна дівчина.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand Street, Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provide for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25.—Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N. J. 07303

Мораль у політиці

На тему „Етичні засади в сучасних міжнародних відносинах" промовляв минулої середи на форумі Коледжу в Емгерсті, у Мессачузетсі, державний секретар за Гаррі Трумана, Дін Ачесон, творець Північно-Атлантійського Союзу і, безперечно, один з найвидатніших державних мужів сучасного вільного світу. Він признав, що триматися строго засад моралі й етики у взаєминах між окремими людьми — це річ необхідна і що так само — це обов'язок духовників різних віровизнань проповідувати своїм вірним мораль, як противагу до гріхів, і як обов'язок батьків — виховувати на засадах моралі своїх дітей. Однак, у застосуванні цієї правди до політики треба — казав він — звертати увагу на практичні наслідки. Коли йдеться про політичні взаємини між приятелями і льояльними партнерами, то стосування етичних засад у відношенні до них необхідне. Протилежністю до простолінійної, ввічливої, чесної і відважної поведінки, що її диктує політична етика, є дволичність, підступність і зрадництво.

І ось Ачесон запитує: чи можна стосувати засади етики у поведінці також до такого противника, який з свого боку власне й користується всіма тими засобами, що заперечують наше поняття етики й моралі. Конкретно, він пригадує, що американська політика прийняла, як моральний принцип — не вживати ні в якому випадку зброї у вирішуванні спорів, бо це, мовляв, було б неморально. Алеж „ті, що їх інтереси суперечать нашим", хоч і підписали чартер Об'єднаних Націй, „як тільки це здавалося їм корисним і безпечним" — стосували силу: в Греції, в Чехо-Словаччині, Палестині, Берліні, Кореї, Індо-Китаї, на Мадярщині. Ачесон ставить крапку над „і": коли, мовляв, з етичних міркувань відмовлятися від сили, як засобу політики, дармащо противник уживає її, „то це не тільки некорисний торг, але просто глупота".

Дін Ачесон не залишив ніякого сумніву, що його гостра критика проголошування непорушних гасел закордонної політики без уваги на їх практичну вартість в сучасних міжнародних відносинах і при існуванні комунізму, як найістотнішого і найгрізнішого ворога Америки та всього вільного світу, що ця його критика стосується також гасел „мирного співіснування", „політики стримування", „політики терпеливости і переконування", — всіх тих формул, що їх чуємо від років і що внаслідку спричиняють чимраз дальшому поширюванню сфери комуністичних впливів у світі. Це саме закордонна політика, яка зводить себе до рівня „колекції моралізмів, правил і гасел, що не допомагають і не керують, а тільки вносять заколот" при розв'язуванні різних актуальних проблем.

Деякі думки Ачесона дискусійні, трудно з ним погодитись. Наприклад, він пригадує, що проти ворогів з першої світової війни застосовано 14 точок Вудро Вільсона і розбито ними наддунайську монархію та турецьку імперію, „з наслідками, якими ледве чи можна нині захоплюватися". Так само він критикує сліпе застосування після другої світової війни супроти приятелів Америки (Франції, Еспанії, Португалії) гасла самовизначення народів. Цей аргумент був би сильніший, якби Дін Ачесон додав, що Америка мовчить, не вимагаючи самовизначення для народів, поневолених Москвою. Але цей факт тільки підкреслює суть закидів Ачесона: що американська закордонна політика, засліплена різними гаслами й формулами, затрачує почуття тієї дійсности, якою є російський колоніялізм та імперіялізм.

„Три сліпі миші"

Так назвав свою статтю в „Ню Йорк Таймсі" відомий журналіст Солцберґер і під таким заголовком її майже повністю передрукувала „Радянська Україна" з 4 грудня. „Три сліпі миші" — це ЗДА, Англія і Франція з їх атомовою зброєю. Вони мають суперечності, про які й пише Солцберґер, радячи державам НАТО „зайнятися ліквідацією зростаючої розколини в НАТО". І ось навіть таку статтю-осторогу комуністична пропаґанда намагається використати у вигідному їй дусі.

Приклад із тією статтею — це лише один із тисячі. Відколи на імперському троні в Москві засіло нове „колективне керівництво", ще гострішою в совєтській пресі стала антизахідня пропаґанда. Головним об'єктом газетного обстрілу, звичайно, є ЗДА, як наймогутніша мілітарно країна свободи. Подорожуючи по Америці, совєтські журналісти та інші пропаґандисти радо фотографують „бомів" на долині Ню Йорку або в рештках шикаґівських нетрів, і такі незаперечні фотодокументи людських трагедій публікують у пресі СССР. Справа, однак, у коментарях: підписи під світлинами зроблено так, немов „бомами" стали вже всі американці, за вийнятком групи капіталістів... Совєтський кореспондент, фотографуючи будинок ОН у Ню Йорку, навмисне не бере низу, себто вулиці, щоб не показати заповнених автами вулиць, переповнених товарами крамниць... Під постійною рубрикою „Їхня мораль" у „Правді" друкується все, що може хоч якось очорнити ЗДА, їх уряд, людей. Ось „Правда" з 6 грудня. У рубриці „Їхня мораль", себто мораль американського народу, подано дописи під заголовками „Батьки міста — вбивці" або „Нагорода тому, хто зруйнував Гірошіму". Всі вістки із ЗДА і про ЗДА написані тенденційно, в пляні „викривання" або обвинувачення. Наприклад: „Злочин уже стався. А коли ж настане правосуддя? Ніхто не може тут відповісти на це запитання"... У київській експозитурі московської „Правди" — „Радянській Україні", часто з'являється рубрика „Вільний світ, як він є". У числі з 5 грудня читаємо: „Расисти з Міссіссіпі", „Викинуті на вулицю", „Лікування — недоступне", „Традиційне самогубство" і т. п. Усі вістки про життя в ЗДА спрепаровані так, немов хибні, прикрі прояви в житті цього суспільства — це щоденне, постійне явище, а винняткові події — звичайна буденщина. Навіть стрибок в Іст-рівер молодого безробітного з високого Бруклинського мосту названо „традиційним самогубством". Те саме і в „Молоді України", де часто з'являється рубрика „Мораль золотого тільця". У числі з 5 грудня опубліковано репортаж із ЗДА „Хвороба — бизнес", вістка з Близького Сходу „Іран — у тенетах банди", з Англії повідомляють, що в тій країні найкраще живеться хмарі злодіїв і що „найбільшим розсадником злочинців є Лондон"... Суха, офіційна комуністична газета зненацька оживає й набирається тону, достойного самого Конан Дойля: „Серед білого дня до ювелірної крамниці, неподалік від площі Пікаділлі, приїхала машина марки „Ягуар". З неї вискочило кілька чоловіка у нейлонових масках з кийками і залізними шворнями у руках і кинулись..." і т. д. Очевидно совєтська преса замовчує подібні випадки в СССР, а коли вже й повідомляє, то цілком в іншому стилі. Так же препарує комуністична пропаґанда і політичні вістки із ЗДА та інших країн Заходу.

Посилення антиамериканської пропаґанди у пресі, літературі, кіно, радіо, театрі аж ніяк не належить до „культурного обміну". Але американська преса чомусь бажає залишатись у ролі „сліпої миші" і не звертає уваги на факти з життя в СССР.

Улас Самчук

ДО З'ЇЗДУ „СЛОВА"

Мається на увазі з'їзд певної кількости людей, розкиданих по широкому американському континенті, від Аляски до Буенос - Айресу, які пишуть книжки українською мовою, на П'ятій авеню в Ню Йорку — курйоз, гідний богів, коли бачити його з перспективи глузду.

„О темпора, о морес!" — сказав би Ціцерон, але недавно один наш земляк, який відвідав країну нашої мови з назвою Українська Радянська Соціялістична Республіка, здивовано оповідав, що за цілий тиждень перебування в її столиці, Києві, мав нагоду чути ту мову на вулиці лише два рази. Говорять там нею лише в деяких урядах і за точно визначеними урядовими нормами. Усе ж, що виходить поза ті норми, має свою назву: „український буржуазний націоналізм" — читай злочин, за який мандрують телячими вагонами до Сибіру. Винахід „мейд ін Москав" для прикладу іншим народам, як треба розв'язувати проблеми співжиття людей на землі... Продовження відомого кошмару „недавно я поза Уралом блукав і Господа благав, щоб наша правда не пропала", який не може скінчитися, який набрав ґльобальних розмірів, дармащо його первомученикові стоять пам'ятники слави в головних столицях світу — Вашингтоні й Москві. Чи зрозумів би таке Ціцерон?

Ні. Це є унікум в історії людства. А тому на вулицях канадійського міста Торонта ви чуєте мову Києва багато частіше, ніж у Києві, а в Ню Йорку, крім Української Академії Наук, Наукового Товариства ім. Шевченка, існує також об'єднання письменників „Слово", що нараховує понад дві сотні членів. Існує багато причин, з-за яких не можуть зжитися люди, а між ними і така, що одні вимовляють „стіл", а інші вимагають вимовляти те саме слово „стол".

Справді містерійне „слово", за яке три століття жорстоко переслідують великий живий народ, яке мусіло завжди тікати, щоб знайти вільне місце під сонцем, для захисту своєї абсолютної правоти. І таємниця його ще й в тому, що воно ніколи й ніде не визнало себе переможним, що воно не було переможеним і що воно не буде переможеним. Бо за ним стоїть величезна незаперечна вимога, — мірою якої є людська гідність і людська свобода.

І саме цього призначення люди мають з'їхатися з усіх кінців континенту, щоб зустрітися лицем в лице. Що вони там побачать, що почують і що собі скажуть? Передусім, що вони є, що вони діють, що, будучи в розсіянні, вони разом, що вони не просто сила, а свідома сила, зорганізована сила. І коли вони цей факт зуміють належно використати, то це буде ще одна, з численних інших, демонстрація їх еквіваленту в часі і просторі.

Чи можуть помогти собі у їх численних труднощах — творчих, видавничих, товариських? Скептики скажуть — ні, але, дивлячись на справу з іншої точки, можна бачити виразно і її позитив. Бо, щоб там не казати, існування навіть таких недосконалих зосереджень діячів нашої літератури в екзилі, як покійний таборовий МУР, або це нюйоркське „Слово", свідчить вистачально, що між нами, крім звичайного особистого контакту, відбувається певний творчий процес, що він творить певну цілість і в майбутньому увійде в історію нашого творчого слова, як певна цілеспрямована самостійна її частина. Він залишить по собі такі сліди й такі вартості, що їх не зітре ніколи ніяка людська сила на землі. Такий центр, такий фокус збільшує нашу моральну, творчу активність, провокує, стимулює і зобов'язує нашу боротьбу.

Добре це чи не добре зроблене — питання абсолютно суб'єктивне. Для одних добре, для інших ні. Засадничо в атмосфері еміґрантських буднів ще не було нічого зробленого досконалого. Ось під рукою вислів Анатоля Франса: „Це є вже частиною людської природи думати про речі мудро, а виконувати їх дивно". Залишається хіба почуття міри й рівноваги, щоб могти розрізнити мудре від дивного, потрібне від непотрібного...

В кожному разі наближаються дати 26 і 27 грудня, наближається час, коли у маєстатичному будинку Українського Інституту на П'ятій авеню, проти Центрального парку в Ню Йорку, розпочнеться робота нашого з'їзду. Було б добре, щоб на ньому не бракувало нікого з наших діячів пера і щоб підтримало його своєю увагою все наше патріотичне громадянство. Такі з'їзди відбуваються у нас не часто, вони поєднані з чималими труднощами, але в співдії наших найкращих зусиль всі труднощі перемагаються легко, а мета стає ближчою і виразнішою.

Інвестиції в нові фабрики збільшуватимуться в найближчому році

Вашинґтон. — Департамент Торгівлі та Біржова й Забезпеченева Комісія передбачають, що і в найближчому році інвестиції в нові фабрики та у фабричне влаштування збільшуватимуться, як це є в цьому році, і внаслідок цього можна сподіватися дальшого росту економіки. В новому 1965-му році інвестиції мали б збільшитися на 8 відсотків в порівнянні з видатками в цьому році. Цього року інвестиції збільшилися були на 14 відсотків в порівнянні з 1963-им роком. Але приватна фірма МекҐров - Гілл передбачає, що інвестиції в промислові бизнеси зростуть тільки на 5 відсотків в найближчому році. Сподіваються, що інвестиції цього року винесуть в четвертій чверті (жовтень — грудень) коло $ 46,700,000,000. В першій чверті вони становили $ 47,-900,000 в річному відношенні.

Що бачила „тройка"?

І. Світ

У „Правді" з 9 листопада троє космонавтів — В. Комаров, К. Феоктистов та В. Єгоров — надрукували спільну статтю-розповідь про їхній лет довкола земної кулі в кабіні „Восход" у жовтні. Коротко переказуємо їхні спостереження й описи.

„Все, що ми бачили, викликало приємні асоціяції з книжками, прочитаними ще в дитинстві. Зелені прерії Америки нагадували Майн Ріда, айсберґи Антарктиди — відважних російських моряків"... Обриси Індії нагадували їм про мандрівки російського купця Нікітіна...

З розповіді космонавтів так і тягне „русским духом". Цей дух, очевидно, прикрашений портретами „основоположників наукового комунізму" Маркса й Леніна, що їх космонавти возили з собою „обганяючи найшвидші вітри".

Щоразу, коли вони пролітали над берегами Африки — згадували про Гемінґвея. А під час розмови з Землею — „головний конструктор" зацитував їм дещо з Горація. В розповіді згадують ще про Маґеляна, письменника Люї Буссенара, маляра Реріха, про те, як Ернест Гемінґвей оспівав Кіліманджаро; про паризьких комунарів...

Очевидно, статтю написано з розрахунком, що її перекладуть на інші мови світу і довідаються, що про різних світових письменників та малярів знають і згадують російські космонавти...

Мало, зате, відомостей про саму техніку лету. „На лет було відведено одну добу", — цим реченням космонавти мали завдання заперечити припущення, висловлені фахівцями на Заході, що „Восход" приземлився скорше, ніж плянувалось. Летіли з швидкістю 30 000 кілометрів на годину, тому увесь час перебували в стані невагомости, яку легко переносили. Спостереження записували в бльокнотах і на „незгораючу магнетофонну стрічку". На 16-му оберті довкола Землі „закріпили себе ременями до своїх ложементів. Командир корабля взявся знову за ручку правління, щоб повести „Восход" на приземлення".

Запрацював один із двох гальмівних двиґунів, після чого відділився від кабіни і деякий час летів поруч. „Кабіна обертається, і ми бачимо його то з одного, то з другого боку". Поволі поверталося природне становище ваги, бо вже почало діяти земне тяжіння. Кабіна опускалась все нижче й нижче і коли потрапила в сферу повітря, то в ілюмінатори було видко, як навколо неї заграло полум'я від тертя об повітря. „Ми знали, що температура там досягає 10 000 ступенів (за Цельсієм), але в кабіні далі була звичайна кімнатна температура".

Чим ближче було до Землі, тим сильніше відчувалось „перевантаження", збільшення тиску крови. Потім „виникла легка вібрація, так, немов авто з розгону з'їхало із асфальту на вимощену камінням дорогу. Ми зрозуміли: „Восход" переходить звуковий бар'єр".

Потім команда відкрила легкоспади, і корабель, ними підтримуваний, пішов крізь хмари до землі. Всі троє інстинктовно приготувалися до зудару з землею. Але запрацював прилад для приземлення (очевидно, ракети, скеровані вниз, щоб сповільнити падіння — ВГ), і ми сіли майже з нульовою швидкістю. Ми почули, як під нами зашелестіла висохла солома". Тоді В. Комаров відстрілив систему легкоспадів, щоб вітер не перекидав корабель по полю, відчинив люк, і в кабіну ввірвалося пронизливо-холодне повітря".

Так закінчився лет трьох космонавтів, який у принципі, мабуть, нічим не відрізнявся від подібного одноособового лету. (вг).

НОВИЙ ВИСТУП КЕННАНА

Взимі 1963-64 року відомий дипломат Джордж Кеннан прочитав три лекції в Принстонському університеті, і ми не звернули б, може, на ці лекції уваги, якби не були вони видруковані для широкої публіки й не з'явилися на полицях книгарень влітку цього року.

Ця брошура з інтригуючим наголовком „Взаємини з комуністичним світом" має всього 57 сторінок, але цікава вона як своїм змістом, так і тенденціями та порадами, характеристичними для всіх писань та виступів Джор. Кеннана. Має вона такі розділи: рація співіснування; східньо - західня торгівля; поліцентризм та західня політика. Окреме завваження присвячує автор конґресовій резолюції в справі поневолених народів, яка є об'єктом обурення та поборювання збоку оборонців єдиної - неподільної Росії.

Треба сказати, що Джордж Кеннан у своїх книжках та виступах на протязі останніх кількох років виявляє певну розгубленість, нестійкість і взаємосуперечність у своїх поглядах.

У передмові до цієї брошури Кеннан пише, що він „зустрічає глибоку недостачу розуміння певних фундаментальних елементів у проблемі комуністичної сили", маючи, очевидно, на увазі інтернаціоналізм комуністичного проводу, коли в дійсності у Кремлі панують єдинонеділимські елементи реакції.

На стор. 7 він стверджує: „Існують неясності та сумніви щодо взаємовідносин між режимом і московським (рашен) народом, які постійно всю справу плутають". Для автора ніби не існують немосковські народи в СССР, хоч далі він гостро трактує справу цих народів.

Ось так на стор. 11 Кеннан пише, що в Америці серед противників коекзистенції є люди, які з великою впертістю доказують, що перед „традиційною московською (рашен) державою" стоїть політична альтернатива у формі немосковських меншин. Ці меншини, твердять противники коекзистенції, прагнуть незалежности. І ми можемо, кажуть вони, довести до повалення совєтського комунізму, піддержуючи і політично заохочуючи їх до боротьби за незалежність. Іншими словами, можемо не лише знищити комуністичне правління в Росії, але й в дійсності розірвати на складові частини „традиційну московську державу".

На стор. 13 автор звертається до української проблеми: „В інших справах ми просто не знаємо фактів. Нам часто говорять, що всі українці прагнуть повної незалежности від традиційної московської держави. Можливо, що так. Але хто знає? Ми не маємо формально встановленої опінії в цьому питанні на протязі минулих сорокп'яти років. Україна ніколи не була в дійсності незалежною. Історія не має свідчень, що більшість українського народу виявляла будь-коли бажання повної незалежности від основного московського тіла. Ті, що переконують нас у цьому, в більшості люди, які вже багато років не мають або взагалі не мали контакту з центральними районами України".

Ми навели ці цитати для того, щоб увиразнити головне ствердження автора, зроблене далі: „Я думаю, що нічого не могло б бути більш катастрофічного, аніж політика нашого уряду, скерована на розірвання традиційної московської держави".

Вершком наївности автора є такі його слова (стор. 4): „Ми можемо багато говорити про московських комуністів, але історія не дає нам жадних даних на те, що вони — зрадники". Безперечно, коли говорити про послідовність московських правителів у їх боротьбі за поширення московської імперії, але як виглядає справа з підписуваними большевиками міжнародними договорами, їх постійними порушеннями, підривною працею, шпиґунством, брехнею?

Роблячи перегляд міжнародних справ, автор торкається також московських амбіцій поширити свої впливи, згадує, що Америка завжди підтримувала визвольні змагання колоніяльних народів, наражаючись при цьому навіть на погіршення своїх взаємин з західними державами, але супроти Росії він вважає найкращою таку політику, яка не дратувала б московського народу.

В кінці брошури обговорюючи питання поліцентризму, автор знову вертається до резолюції в справі поневолених Москвою народів, завважуючи: „Західня Европа, держави НАТО в лішпій ситуації, бо вони не пов'язані з цією резолюцією". Але трохи далі, на стор. 51 сам собі суперечить, стверджуючи, що „у 20 століття колоніяльні справи відчужили багато мільйонів людей через недостачу далекозорости та співчуття".

У боротьбі за ідеї не може бути компромісів, не може бути коекзистенції, якої по суті не визнають і кремлівські володарі, але якої за всяку ціну хоче Кеннан. Отже ця невелика розміром книжка показує розгубленість її автора, який стоїть на краю провалля, але того провалля не відчуває і не бачить.

Джордж Кеннан застрашений можливістю зміни американської політики у відношенні до „традиційної московської держави".

РОМАН МІХНЯК

ПРОБЛЕМИ НАШОГО ЗДОРОВ'Я

(4)

Статистика показує, що люди, віруючі в Бога, живуть довше, ніж невіруючі. Також одружені живуть довше від нежонатих, бо діляться своїми турботами, полегшують собі життя та краще його нормують.

Вже Гіпократ (460-377 п. Хр.), один із найславніших лікарів і філософів давньої Греції, знав, що хронічні недуги мають кілька причин, а цими причинами є неправильне, противне законам природи, життя.

Гуфелянд у своїй „Макробіотиці" писав: „Чим більше людина додержуватиметься законів природи, тим здоровішою буде, чим більше буде від них віддалюватися, тим скорше прийде недуга".

Рафінована, бідна на вітаміни й мінеральні складники, пожива є причиною хронічних недуг, і людина, не зважаючи на ніби добре віджилювання стає хворою (Dr. H. Anemueller — Gesundheit durch sinnvolle Ernaehrung und Diet", Stuttgart 1958).

Лікар Вернер Колят, відомий у всьому світі як фізіолог віджилювання, подає коротку формулу в справі віджилювання: „Лишити природне настільки природним, як тільки можливо".

Д-р Коллят звертає велику увагу на повновартісну поживу. Сира рослинна пожива, продукти з повного зерна, молоко є основою повновартісного віджилення.

Проф. фармакології в університеті у Гайдельберзі — F. Eichholtz (Die toxische Gesamtsituation auf dem Gebiete der menschlichen Ernaehrung, 1956)заявляє, що є багато хемікатів у нашій поживі, які аж через десятки років можуть виказати свій шкідливий вплив. Є хемікалії, які можуть викликати алерґічні симптоми в організмі, напр., анілінові барвники, якими забарвлюються харчові продукти.

50 років тому не існувало цієї проблеми. Сьогодні жінки мусять усвідомлювати цю загрозу й добирати таку поживу, котра мала б якнайменше хемікатів.

Звичайно, люди бояться старіння, а саме цей страх ще більше прискорює всі об'яви старости. Отож, це процес психічної натури.

Старіння залежить не від кількости прожитих років, а від характеру людини.

Коли зуміємо витворити в нашій психіці таке переконання, що ми ще молоді, що можемо жити щонайменше ще так довго, як жили досі, — тоді цей страх не матиме місця у нас, настане цілковите психічне відпруження. Ми тоді далеко відсунемо від себе велику загадку, яка зветься старінням.

Старість є протилежною зміною організму, яка є в кореляції з часом і яка провадить організм до смерти (Dr. Alex Comfort).

Сама фізіологічна причина старіння лежить у клітинах, в морфологічних і біохемічних перемінах в організмі.

Нераціональне харчування в молодих роках скорчує пізніше життєву активність і довготу життя.

Творча сила людини тільки тоді зберігається, коли її безнастанно культивувати. Люди, які не хочуть чи не вміють розвивати свій інтелект, скоро підпадають деґенерації і скоро вмирають. Багато визначних вчених, письменників, політиків, військовиків працювали й творили до найстарших літ свого життя. Це є доказом, що люди, сильні психічно, люди великих ідей, сильної волі, великого інтелекту не мали прямо часу на те, щоб старітись.

Дух панує над матерією, каже французький психолог Еміль Коуе.

Хто не думає над тим, скільки вже років прожив, але думає, як багато ще можна доброго зробити, як багато ще треба дослідити, пізнати, — той біологічно буде повільно старітися. Такі люди завжди будуть жити довше між ті, котрі заскоро підпали психозі старіння.

Гуфелянд у 1796 р. писав: „Ні один лінивий чоловік не осягнув пізнього віку". Український академік О. Богомолець каже: „Першим правилом мудрого життя є праця".

Д-р А. Карлсон заявляє: „Праця, праця аж до смерти. Праця є найбільшим елексиром, який відмолоджує, праця є благословенням. Незатруднені м'язи і мозок нидіють". Д-р Роберт де Ропп, закінчуючи свою працю про старість, пише, що як довго тягнеться життя, так довго треба користати з його радощів. А коли прийде смерть, привітати її з усмішкою. (Man against Aging, New York 1962).

З кінцем 19 сторіччя почали вчені робити експерименти через перещеплювання статевих залоз мавп людям, які шукали відмолодження (прим. Штайнах в Австрії і Воронов у Франції). Основником клітинної (целюлярної терапії) є Dr. Paul Nichans, швайцарський лікар. При недомаганнях організму недомагають клітини. Клітинна терапія д-ра Нігана підтримує хворі клітини через впорскнення молодих клітин, взятих з відповідно здорового органу, головно ембріонального, подібного до хворого.

Д-р Ніганс має свою санаторію в Швайцарії і здобув славу своєю методою відмолоджування. Його пацієнтами є багато визначних людей.

Мрія про довгу молодість стає щораз більше реальною. Старіння — це хвороба, отож мусить мати і свою причину. Наука старається віднайти причину. Постають різні теорії, методи. Багато ще мусить прийти нових відкрить, які кинули б більше світла на різні біологічні процеси. В природі існує закономірність, все відбувається за сталими законами. Пізнання цих законів і різних явищ, на основі яких вони відбуваються, роз'яснить процес старіння і дасть можливість запобігати йому дуже реально.

Кожна людина має силу себе знищити або зберегти.

Людина вмирає, коли хоче вмирати (Arnold A. Hutschnecker, M. D.—The Will to Live, Englewood Cliffs, N. J., 1962).

Живемо в модерних часах, але ми не модерні люди.

Величні осяги в науці, розвиток філософічного погляду на життя і всесвіт дають всі можливості людині бути здоровою й довго жити.

Ментальний погляд на здоров'я і життя людини в модерному часі не відбігає далеко від глухого середньовіччя.

Організм людини — це найбільш точна біохемічна лябораторія. До праці в звичайній лябораторії, створеній людьми, треба мати велике знання, але до завідування лябораторією власного організму, яка є у багато разів складніша, нам „не треба" знати...

Коли б ми були модерними людьми й користувалися всіма модерними осягами в науці, ми вміли б зберігати здоров'я і довше жити. А так нам лишаються тільки модерні недуги.

Шкідливі звички — налоги переходять з роду в рід. Вони впливають на психіку людини, невтралізують нашу волю, обезцінюють розум і ми, як малі діти, руйнуємо наш організм.

Відбувається у нас занепад динамічности думки, сильної волі і, найголовніше — раціонального підходу до цих проблем.

Жінки є генетично й біологічно відпорніші на різні недомагання. Не жінки, а мужчини є біологічно слабша стать. (Amram Scheinfeld—You and Heredity, New York, 1950).

Огайо величаво вшанувало пам'ять сл. п. Степана Бандери

В неділю 18-го жовтня, українська громада метрополітального Клівленду та репрезентативні групи українців Акрону, Йонґставну, Кентону та Лорейну вшанували пам'ять людини, яка згинувши в жовтні 1959 року з рук агента уряду СССР, стала символом Українського Резистансу в Україні і закордоном. Слід відмітити факт, що українська громада в Огайо своєю участю в Святочній Академії визнала, що Степан Бандера не є лиш подум'яним символом українського революційно - націоналістичного середовища, але що він, поруч Симона Петлюри, Евгена Коновальця та Романа Шухевича зайняв своє слушне місце в Українському Пантеоні Безсмертних, які у визвольному змагу нашого народу впродовж останніх десятиліть віддали своє життя за свободу не лиш своїх земляків, але цілого вільного світу.

Святочну Академію в авдиторії Парма Сініор Гай Скул, влаштували Організації Українського Визвольного Фронту в Огайо. До Почесної Президії Комітету цього Свята входили: Ф. Й. Лавші, сенатор ЗДА; також конгресмен Френсис П. Болтон (Р.), Михайло А. Фіґен (Д.), Роберт Тефт, мол. (Р.), Чарлз А. Ванік (Д.), Джеймс В. Дей — мейор міста Парми; Рональд М. Моттл — президент Міської Ради Парми; проф. Володимир Раядзикевич, о. монсіньйор Дмитро Ґресько, о. протоєрей Степан Ганкевич, проф. Ярослав Барнич та інші. З приводу цього Свята появились пресові нотатки на сторінках місцевих англомовних щоденників „Клівленд Пресс" з 12-го жовтня та „Плейн Ділер" з 19 жовтня. З датою 18-го жовтня появилось надзвичайне число „Клівлендських Вістей", присвячене проблематиці 5-их роковин смерти Ст. Бандери.

Святочну Академію розпочала Дорота Оленик, виконуючи американський національний гимн. Свято відкрив офіційно Михайло Яремко, голова Екзекутивного Комітету. Вітаючи сердечно близько 1,200 присутніх, він підкреслив безперебійність визвольного змагу українського народу за власну державність, який рік - річно забирає на жертівник нації найкращих синів України. Д-р Зенон Винницький промовив по англійськи. Український революційний рух він порівняв з ірляндським революційним рухом „Шін - фен" (по ірляндськи: „Ми - самі"), який допровадив до створення незалежної Республіки Ірляндії. Підкреслюючи факт, що сьогодні ніхто не відважується називати Ірляндію „історичною частиною Великої Британії", він ствердив, що історичне призначення американських українців є подібне до призначення американських ірляндців та американських жидів, які своїм далекойдучим причинком закріпили постулят про створення вільної Республіки Ірляндібі, чи вільної держави Ізраїлю.

Англомовну промову виголосив колишній конгресмен ЗДА, адвокат Чарлз Й. Керстен з Милвокі, Висконсин. Він був правним представником Рідні сл. п. Степана Бандери під час політичного процесу в Карлсруге, Німеччина, восени 1962 року. Цей процес присудом Найвищого Суду Федеральної Республіки Німеччини визнав уряд СССР дійсним виновником смерти С. Бандери. Ч. Й. Керстен заявив в заключенні промови, що вбивство Степана Бандери, що його доконав в Мюнхені в жовтні 1959 року агент уряду СССР, і процес вбивника, Б. Сташинського, в Карлсруге, Німеччина, в жовтні 1962 року дали багато важливих лекцій для держав вільного світу.

„Передусім, обидва факти доказали вагу внутрішнього руху спротиву поневолених Москвою народів проти комуністичної, російської влади, та що цей рух спротиву є міцний і тримає московських можновладців під постійним тиском. Українська нація, як неросійська нація совєтської імперії, ніколи добровільно не погодиться на російську комуністичну владу.

„Подруге, атомова війна не є найбільш безпосередньою небезпекою з боку комуністів, і вона не погоджується з комуністичними плянами. Головним завданням комуністів є повалення або знищення некомуністичного проводу вільного світу. Комуністи хочуть збольшевізувати і русифікувати цілий світ без його знищення. Вживають вони всіх руїнницьких політичних засобів боротьби, щоб знищити політичний провід вільного світу. Ці засоби полягають також у вбивствах політичних лідерів вільного світу, зокрема якщо такі кримінальні вчинки можуть бути виконані без слідів, що їх підготовив уряд СССР, от так, як намагались вони зробити у випадку Степана Бандери.

„По-третє, в рідких випадках, коли ми застосовували методи політичної боротьби проти уряду СССР, вони були подивугідні успішні, тому, що комуністичні лідери зустрічають не лиш різкий спротив вільного світу, але також масивний резистанс поневолених ними народів. Коли президент Дж. Ф. Кеннеді здемаскував Хрущова, як брехуна, примушуючи його забрати московські ракети з Куби під загрозою американської інвазії, він завдав нищівний удар Хрущову, як провідникові всесвітнього комунізму. Ця політична акція президента Кеннеді мабуть зрушила ці сили, які довели до упадку Хрущова".

Особистий поклін пам'яті Степана Бандери за його працю для свободи всіх народів зложили публічно Михайло А. Фіґен та Роберт Тефт, мол. — обидва члени Конгресу ЗДА. Ф. Й. Лавші, сенатор ЗДА, прислав окреме послання, в якому кажеться: „...вшановуючи п'яті роковини трагічної смерти Степана Бандери, я молюся разом з усіми українцями за їхнє остаточне звільнення з большевицько-російської неволі, в якій вони знаходяться. Слушности їхньої справи не може ніхто заперечити, тому їхній змаг мусить остаточно перемогти".

Д-р Роман Малащук, голова Канадійської Ліги Визволення України, Торонто, Онтаріо, виголосив святочне слово в українській мові, перевівши аналізу українських і міжнародніх аспектів праці, життя і смерти Степана Бандери.

Осип Гошуляк, відомий український баритон-соліст Канадійської Опери в Торонті, виконав у другій частині Святочної Академії у високомистецький спосіб такі твори українських композиторів, як Барвінського „Ой поля, ви поля", Гайворонського „Дума", Лисенка „Ой Дніпре, мій Дніпре" та Данкевича арію Ниви. Після його виступів, що їх нагородила публіка висловами захоплення, Софія Мельник - Вура, член мистецького ансамблю Українського Хору ім. Тараса Шевченка, виконала в професійно опрацьований спосіб рецитацію монтажу творів присвячених сл. п. С. Бандері. Кульмінаційною частиною мистецької програми був виступ співачки з Метрополітальної Опери в Ню Йорку, Шаріки Ордасі-Баранеької, яка гарно виконала Гайворонського „Сонце заходить", Людкевича „Спи, дитинко моя", Гнатишина „Жита" та Нижанковського „Засумуй трембіто". Фортепіяновий акомпаніямент д-ра Ігора Соневицького був на висоті завдання.

Англомовні резолюції про те, що п'яті роковини смерти С. Бандери повинні бути присвячені пам'яті тих мільйонів безіменнихж борців, які віддали своє життя в боротьбі проти експансії комуністичного, російського імперіялізму, прочитав мґр. Богдан Футей. Їх прийнято спонтанною аклямацією. Опісля група старших юнаків СУМА, Ірина Янів, Мирося Мудрик, Мирослав Задойний, Ігор Оліяр та Володимир Романяк, виконала символічну сцену „Присяги" за текстом Петра Карманського згідно з сценічною постановкою Слави Барнич. Оформлення сцени з прапорами та погруддям Степана Бандери роботи М. Черешньовського, яке відповідало високому рівневі Свята, підготовив Т. Білинський. Після Шевченківського Ювілейного Свята в березні ц. р., Святочна Академія в дні 18-го жовтня була однією з наймогутніших імпрез в історії українського Клівленду.

Юрій Кульчицький

ВІСТІ З-НАД ПАЦИФІКУ

Відділ УНС ім. С. Петлюри за працею

Сан Франсіско, Кал. (Я. Блищак) — Члени Управи Відділу: Т. Лукач (голова), Я. Блищак (секретар і В. Оренчук (скарбник і орг. референт) переводять тепер кампанію за приєднання нових членів УНСоюзу. Для цієї мети вони відвідують громадян у Сан Франсіско та околицях і мають певні успіхи. Заходом того ж Відділу 31-го жовтня 1964 р, відбулися сходини членів і громадянства, на яких проф. Т. Лукач виголосив доповідь на тему: „Подорож до мертвих міст середньої Америки".

Сестри Кармелітанки й українці

Сан Хозе, Кал. (Я. Б.) — На південь від Сан Франсіска є місто Сан Хозе, де живе певна кількість українців. Українці-католики згуртовані у товаристві св. Володимира, головою якого є д-р Дроздяк. Це товариство існує при українській католицькій місії, а священик д-р А. Микита доїжджає з Сан Франсіска. Відправи відбуваються щонеділі в каплиці Кармелітанок. Сестри Кармелітанки вивчили нашу Службу Божу і співають її при відправах. Тепер вони готуються до Різдв'яної передачі українських колядок по радіо, а вся місія св. Володимира готує „Традиційний Свят-Вечір на Вкраїні". Дітей з місцевої школи українознавства готують до цієї імпрези пані О. Лукач і Я. Оренчук. І там Сестри Кармелітки співатимуть нашу Службу Божу.

Плянують купити нову церкву

Сан Франсіско, Кал. (Я. Б.) — Парафія УАПЦ св. Арх. Михаїла, яка 22 листопада 1964 р. відбула своє храмове свято з участю запрошених представників усіх українських організацій на терені Сан Франсіска, плянує купити нове приміщення для церкви. Дотепер священик до тієї громади доїжджає з Портленду, Ореґон, один раз на місяць. Позичку для купівлі нової церкви парафія плянує отримати в УНСоюзі.

Засновано кредитівку УКС

Лос Анджелес, Кал. (І.О.) — На піврічних зборах УК-Осередку 22 листопада остаточно вирішено справу заснування кредитівки в Лос Анджелесі під назвою: „Українська Кредитова Спілка — УКС". Спонзором кредитівки є УКОсередок, який, за існуючим у Каліфорнії законом, не матиме ніякого зв'язку ані фінансової відповідальности щодо новоствореної організації, але спонзорство якого необхідне лише для створення тієї нової організації. Членами кредитівки можуть бути не тільки члени УКО, а вартість одного „шера" в УКС є як вирішили засновники кредитівки, 5 дол. Того ж дня вступило понад 20 осіб у майбутні члени УКС, який буде в найближчих днях відповідно зачартерований. На голову організаційної групи засновників обрано м-ґра О. Веселого.

Американки у вишиваних сукнях

Лос Анджелес, Кал. (О.М.) — Гарно й корисно для пропаганди українського національного строю серед нашої молоді і чужинок-американок відбулися 14 листопада 1964 р. Вишивані Вечерниці в залі УКОсередку. У відповідно вдекорованій залі (навіть обруси на столах були вишивані) кілька соток присутніх любувалися дефілядою дівчат і молодиць у вишиваних вечірніх сукнях. Моделювали Дарка Ганкевич, Андрея Окрушко, Оксана Брикнер, Маруся Михайлів, Ніна Скробко, Оксана Мамус — українські дівчата. Також пані: Марта Олексишин, Оксана Діденко, Ліда Семенюк, пані Больчак, Ліда Маринович, пані Стойко, пані Ганкевич, М. Комарницька, Таня Швейко, Анна Лозова, Валентина Балабан, Геня Семчук, Катя Ліпінська, Віра Яворська, Зоя Івашко, Надя Новак, пані Віхтинська і пані Чужак. А серед них також три молоденькі американки, які спеціяльно для цього вечора купили собі вишивані українські блюзки і з приємністю в них моделювали: Керон Вестербияк, Норін Гейц і Трев Робінзон. Заповідачкою на вечері була пані Ольга Муць. Цю малу імпрезу влаштував Відділ Союзу Українок на чолі з головою пані Іреною Сіяк та управою в складі: Нуся Микитин, Дарка Чайківська, Оля Пайда, Соня Васильків, Оля Муць і пані Брикнер.

Українікy — в американські бібліотеки

Лос Анджелес, Кал. (Б. Г.) — Пан Тимчук, який раніше записав усе майно своєї покійної дружини і своє у відповідному тестаменті на різні українські установи й організації, закупив також 5 прим. „Енциклопедії Українознавства" для американських бібліотек і університетів у Лос Анджелесі. Цей його подарунок, як також три прим. „Білої книги про чорні діла Кремля", придбані Шевченківським Комітетом (голова — Богдан Гірка), доставлено до міської бібліотеки м. Лос Анджелес, до Університету оф Каліфорнія, до Каліфорнійського Університету в Лос Анджелесі та до Університету Берклі оф Каліфорнія. Членами делеґації до тих установ були: пані Ліда Маринович, п. Микола Новак і сам жертводавець п. Тимчук.

Іван Овечко

Шевченківська Виставка Василя Харука, імігранта із Закарпаття

Ню Йорк. Тут у Домі Організацій Українського Визвольного Фронту, 315 Схід 10 вул., 21 і 22 листопада відбувалася Шевченківська Виставка, що її оглянули делеґати 10-го з'їзду СУМА і гості та біля 300 сумівців місцевого Осередку СУМ. На виставці показано понад півтори тисячі експонатів розвішаних на стінах і покладених на спеціяльних столах. Між експонатами портрети і автопортрети Тараса Шевченка, поштівки, листівки, ювілейні відзнаки, вишивки, бюсти, поштові значки із зображенням Т. Шевченка, в тому числі значки з Болгарії. Між шевченківськими значками-медалями є мала срібна медаля, випущена в 1914 р. у Варшаві; є також експонати з 1916 року. Цю багату Шевченківську збірку, — понад 3.500 експонатів, — зібрав і дбайливо впорядкував, подавши біля кожного експоната опис українською мовою, імігрант-робітник із Закарпаття п. Василь Харук, член Осередку СУМА в Ню Йорку. Він збирає Шевченкіяну з любови до Кобзаря впродовж 25 років, з 13 років життя. Частина збірки загинула під час війни вдома та коли він перебував у лавах 1-ої Дивізії. Декілька сотень експонатів із Збірки В. Харука були показані в 1961 і в 1964 р. у Вашингтоні. Збірка В. Харука — одна з найповніших Шевченківських збірок за кордоном і її варто було б спроваджувати в міста українських поселень, або ж розповсюдити її у серіях кольорових сляйсів-проглядок. (п)

Фільм „Шевченко у Вашингтоні" буде доповнений новими кадрами

Ню Йорк. — Тут, у приміщенні Наукового Товариства ім. Т. Шевченка, відбувся, під головуванням п. Йосипа Лисогора від КПШ, закритий перегляд і обговорення документального кольорового фільму „Шевченко у Вашингтоні", висвітлення якого тривало одну годину. Присутні члени Крайового Комітету ПШ та запрошені з представників громадськости гості висловили декілька завваг до авторів фільму, скерованих на те, щоб цей кінодокумент поширити. Головним побажанням було, щоб до фільму „Шевченко у Вашингтоні" включити ще сцену із вмурування документів, що відбудеться весною 1965 р. у Вашингтоні біля пам'ятника Т. Шевченкові. Таким чином фільм продовжиться і його показ триватиме півтори години. Загальне враження з фільму дуже добре. Режисер Юрій Тамарський і співрежисер, молодий кінофахівець Святослав Новицький із Канади, та автор дикторського тексту до вже готового фільму Леонід Полтава взяли до уваги висловлені побажання, так що фільм буде відповідно продовжений, щоб міг заповнити увесь вечір.

Заклик оо. Студитів із Вудстоку, Онт., Канада

Всечесніші Отці й Українська Громадо!

Монахи Студити, які прибули від кількох літ до Канади, й замешкали у Вудстоку, Онтаріо, Канада, звертаються до Вас з проханням, просять Вашої ласкавої помочі й жертви на будову Церкви й Монастира для прослави Бога.

За благословенням Ординарія Преосвященного Кир Ісидора, й Високопреосвященного Кир Йосифа з Риму, вони почали будову 25 липня, де вже мулярська праця доходить до кінця, й потім за Божою поміччю ще думають до зими покрити цілий дах, щоби не нищилися стіни. Тому просять ласкаво, Високопреосвященних Владик, Всечесніших Отців парохів і Шановне Панство, щоб їм допогли своїми ласкавими жертвами відновити прадавний ще з Княжих часів Український Чернечий Чин, який був відновив наш упокійний Святець і Покровитель Митрополит Андрей, перед 60-літами в старім краї.

Вони просять Вас, щоб Ви не відмовили їм своєї ласкавої жертви на цю благоугодну ціль Божої слави, а нагорода за неї буде в їх щоденних щирих молитвах, де вони моляться й приносять безкровні жертви Отцю Небесному за своїх Фундаторів, ктиторів, благодітелів, й тих, що їм помагають, та щоб Господь Бог винагородив Вам стократно вже в цім життю, та колись по смерті увінчав Вас небесною славою.

Просимо ласкаво писати на адресу українського Отця настоятеля:

Rev. Theophan Shewaha, Superior of Studite Monks, Box 10, Parkinson Ave., Woodstock, Ont., Canada.

ЩЕ ПРО ГРОМАДУ В ГАНТЕРІ, Н. Й.

В зв'язку з дописом п. мґр. Рожі Шульової в „Свободі" з дня 17-го листопада „Дещо з культурно - мистецького життя нашої громади в Гантері, Н. Й.", цікаво написаним, дозволю собі просити Вас спростувати одну не цілком точно подану там інформацію, а саме щодо будови кам'яних сходів, що ведуть від дороги вгору до церкви. Сходи ті збудував місцевий, фаховий, платний контрактор, п. Й. Гудічек. Йому принагідно помагали я і мій син, та численні інші ентузіясти гантерської церкви.

Д-р І. Макаревич

З НОВИХ ВИДАНЬ

„На піонерському шляху" — історія одного відділу УНС в Ню Йорку

Ню Йорк. — Накладом одного з більших місцевих товариств в Ню Йорку, а саме Товариства „Свобода", 194 Відділу УНСоюзу, вийшла друком історія тієї 45-річної установи, яка не тільки закріплює минуле тої організації і відмічує її 45-річний ювілей, але також останеться важливим причинком до історії громадського життя Ню Йорку і його метрополії. Книжку, яка має назву „На піонерськім шляху", виповнює передовсім історія згаданої установи, написана її довголітнім головою, а водночас головним секретарем УНСоюзу, Ярославом Падохом та статті-спомини діячів того Відділу УНСоюзу, а саме його організатора Петра Задорецького, одного з основників, Теодора Пітули, голови контрольної комісії, д-ра Едварда Жарського, касира інсп. Івана Василишина та довголітнього секретаря, Василя Никифорука. Для відмічення появи книжки та свого 45-річчя, Товариство „Свобода" влаштовує в найближчу суботу, 12 грудня в Народному Домі в Ню Йорку святочну вечерю для членів, їх родин, гостей та представників місцевих організацій, передовсім братніх союзових відділів. Шлях відмічення свого ювілею, який обрав 194-ий Відділ УНСоюзу заслуговує на наслідування, бо він залишає тривалу користь для всієї української громади.

НА НАШІЙ, НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ

Розповсюдження комуністичної макулятури

„Понад 2.000 газет і журналів одержують колгоспники артілі ім. Кірова села Терешполя, на Вінниччині. На кожну 1.000 населення припадає 940 газет і журналів". Щоб листоноші, які провадять передплату, працювали ще краще, їм відтепер — „за кожний примірник понад 200 нараховується 5 копійок. Цифра ця нібито й невелика, та сума набирається чимала. М. Семаков, наприклад, одержує тепер щомісяця на 10 карбованців більше"... — скільки саме, „Радянська Україна" з 4 грудня не подає.

Збори Відділів Українського Народного Союзу

НЕДІЛЯ, 13-го ГРУДНЯ 1964 р.

НЮАРК, Н. Дж. Річні збори Б-ва св. І. Хрестителя — 76 Відд. в год. 1-ій по пол. в Укр. Кат. Школі при Айві вул. й Сенфорд Аве. На порядку нарад: Звіти Управи та Контр. Комісії, вибір нової управи на 1965 рік. Проситься прибути та вирівняти свої вкладки. — Т. Демитщук, предс., В. Салабун, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Збірка вкладок членів Б-ва св. ап. Петра і Павла — 102 Відд. зараз по Співаній Сл. Божій в церковній залі, 2280 W. 7th. Річні збори відбудуться в неділю 27 грудня ц. р. о год. 1 по пол. в церковній залі на Парма, 5720 State Rd. — І. Попович, предс., Г. Голубець, кас., М. Бобечко, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Збирання вкладок 375 Відд. відбувається: Кожної 2-ої п'ятниці щомісяця в ЗУДАК при 5020 Old York Rd. від год. 7-8-30 веч; кожної 2-ої неділі щомісяця в Горож. Клюбі при 847 N. Franklin St. від год. 11:30 до 1:30 по пол. Поштою вплачувати, пересилаючи до Петро Тарнавський, 6037 N. Warnock St., Phila 41, Pa. — П. Тарнавський, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Збирання вкладок Т-ва Дністер — 430 Відд. відбудеться, як слідує: 1. в неділю 13 ц. м. в „Тризубі, в год. 1-3 по пол.; 2. в неділю 20 ц. м. в Укр Клюбі при Франклін вул. в год. 11:30 до 1:30 по пол.; 3. в суботу 19 ц. м. в Укр. Клюбі при 23-ій і Брави вул. в [illegible] 7-9 веч. Це вже останній [illegible] вкладок в цьому році, просимо вирівняти їх до кінця року. — О. Вакай, секр.

ГАДСОН, Н. Й. Загальні річні збори Б-ва св. Йосафата — 477 Відд. в 12 год. дня (після Сл. Божої) в приміщенні Укр. Кат. Церкви св. Николая. На порядку нарад. Звіт уступаючої Управи та вибір нової на 1965 р. Приявність членів обов'язкова. — Управа.

Вступайте в члени УНСоюзу!

ХРОНІКА „СОЮЗІВКИ"

● 7-8 листопада 1964 р. на „Союзівці" відбулося бучне весілля Льва Воробкевича з панною Нюсею Сташинською. У неділю Службу Божу, як і кожної неділі до кінця місяця, правив о. Любомир Гузар.

● 14-15 листопада — товариська зустріч туристів, які подорожували по Україні з рамени „Ковбаснюк-агенції". Під час з'їзду висвітлювано проглядки-„сляйди" і фільми, зроблені в містах і селах Української ССР та в інших республіках. Того ж кінця тижня відбувся і з'їзд „Волстріт-Брокерів" з „Дін-Вітер Компанії", який очолював п. Василь Мудрейко.

● 21-22 листопада відбувся [illegible] Турнір за чашу „Союзівки". Брали участь: Пластунки з Торонта, „Довбуш" із Ню Гейвену, „Чорноморська Січ" із Нюарку та Українська Централя з Пасейку. Чашу в жіночій [illegible] здобули молоді Пластунки з Торонта і Українська Централя з Пасейку.

● 26 листопада — День Подяки — був спеціяльний обід з індиком та іншими традиційними стравами перших поселенців у ЗДА.

● 27-28 на окутаній золотим осіннім листям „Союзівці" відбулося декілька з'їздів: Українського Професійного Товариства з Ню Йорку, Ліґи Молоді з Ню Джерзі та з'їзд „Зарева", делеґати яких не тільки добре попрацювали, а й добре відпочили. У суботу в мистецькій програмі виступала співачка Христина Боднар, з українським і американським репертуаром, в супроводі пяніста Вол. Гентоша. Увечері відбулася забава під звуки оркестри „Амор".

На недільному Богослуженні, яке відправив о. Л. Гузар, чимало присутніх приступили до св. Причастя.

У Вінніпеґу розучують дитячу оперу „Лісова Краля" Миколи Лисенка

Під патронатом Відділу Комітету Українок Канади у Вінніпеґу відбудеться, здається вперше за кордоном, показ маловідомої дитячої опери Миколи Лисенка „Лісова Краля". У цій чарівній оперізказці на 4 акти діють Зима, Дід-сніговик, Осінь, Мороз. Вітер та, звичайно, діти — їх майже 100 осіб. З такою армією малих виконавців щонеділі працюють в Інституті „Просвіти" режисер і мистецький керівник Ірина Туркевич-Мартинець, постановниця „Кози Дерези", що з великим успіхом декілька разів ішла у Вінніпеґу минулого року. Хореографію веде Дарія Нижанківська - Снігурович, диригуватиме оперою О. Левицький, за хорову частину відповідає В. Майковський.

„Лісову кралю" буде вперше показано у Вінніпеґу 5 березня 1965 р.

Українська хроніка

● **Високошкільна Конференція, влаштована СУСТА і УС-Громадою в Ню Йорку,** відбудеться в Студентському Центрі в Сетон Гол університеті в м. Орендж, Ню Джерзі, в суботу 12-го грудня, о 12 г. дня. Тема конференції — „Впливи асиміляції на українське студентство". Запрошується старше громадянство і академічну молодь. У п'ятницю, в ЛМКлюбі в Ню Йорку відбудеться дискусія на тему „Молодь та її місце на еміґрації".

● **У Мельбурні, Австралія,** відбувся ювілейний вечір, присвячений 15-річчю тежневика „Вільна Думка". У мистецькій частині програми з великим успіхом виступали відомі актори Ірина і Степан Залеські.

● Паризька українська католицька парохія відзначила Єпископський Ювілей Впрев. Кир Івана Бучка, апостольського візитатора в Европі, спеціяльним Богослуженням у катедральному храмі св. Володимира.

Вступайте в члени УНСоюзу!

Розшуки

ПОШУКУЮ
МИХАЙЛА ФІЛЬВАРКА,
син Петра. Роджений в Стрию, Зах. Україна. Має перебувати десь в Америці або Арґентині. Хто знав би або сам, прошу зголоситись:
Michael FILWARKIW
150-16 85th Dr.
Jamaica 32, N. Y.

ПЕТРА ЛЕМЕЦЬ
пошукує родина із Загород — Судова Вишня. Хто знав би про нього, або він сам, прошу писати на адресу:
Володимира ГІЛЬ
35 Pershing Avenue
Trenton, N. J. 08618